

**Kommunismens
ideologiske
våpen**

N. Matkovskij:

**KOMMUNISMENS
IDEOLOGISKE
VÅPEN**

D. Sjevljagin:

**«RADIKALISMEN —
EN BARNESYKDOM I
KOMMUNISMEN»**

Et førtiårsjubileum

Utgitt av NKPs Opplysningsutvalg

Oslo 1960

N. Matkovskij:

Kommunismens ideologiske våpen

Kort før Den kommunistiske internasjonales annen kongress trådte sammen i Moskva i juli 1920, utkom Lenins bok «Radikalismen — en barnesykdom i kommunismen». I den anledning skrev tidsskriftet «Den kommunistiske internasjonale»: «I en overordentlig sammentrengt form gir forfatteren en fin analyse av kommunismens opphav, dens natur og oppgaver».

Lenins bok er preget av en urokkelig tillit til det kommunistiske samfunns seier. Kommunismen, skrev Lenin, vokser fram av samfunnslivet, av absolutt alle dets forskjellige sider, dens spirer finnes absolutt overalt, fremtiden tilhører kommunismen.

Historiens gang har til fulle bekreftet disse ordene. SUKP's kongress betegnet at vårt land nå trer inn i en ny periode — en periode som preges av byggingen av kommunismen. Kongressvedtakene settes etter hvert ut i livet, og sovjetfolket har allerede nådd store resultater i utviklingen av landets økonomi og kultur, og også på det internasjonale område. Det verdensomspennende sosialistiske system er blitt ytterligere befestet.

Manuskriptet inneholdt følgende dedikasjon: «Til den høytærede minister Lloyd-George». Denne ironiske de-

dikasjonen hadde tilknytning til uttalelser av lederen for de engelske liberale, Lloyd-George, som arbeidet for en koalisjon av de liberale og de konservative. Med denne tilegnelsen understreket Lenin at borgerskapet gjennom sine inngrodde politikuser, som f. eks. Lloyd-George, tyr til et «solid utbygd system av smiger, løgn, svindel og sjonglering med fikse og populære ord», lover arbeiderne alskens reformer og alskens goder hvis de bare gir avkall på revolusjonær kamp. Og på dette området får borgerskapet hjelp av høyreopportunisten, revisjonismen, som Lenin kalte hovedfienden i arbeiderbevegelsen.

Samtidig advarte Lenin mot en annen alvorlig fare — «venstreradikalismen», som han kalte en kommunistisk barnesykdom.

De unge kommunistpartiene, som ennå ikke var befestet hverken organisatorisk eller ideologisk, måtte ta kampen opp mot arbeiderklassens tallrike fiender, måtte krysse klinge med imperialismens erfarne talsmenn som til fulle mestret den sosiale demagogis kunst. Det er Lenins store fortjeneste at han utarbeidet en revolusjonær strategi og taktikk for kommunistpartiene, som har fått tildelt den historiske oppgave å trekke arbeiderklassen med i kampen for fred, demokrati og sosialt framsteg. Den internasjonale kommunistiske bevegelse er siden blitt den ledende kraft i samfunnsutviklingen, da den har fulgt Lenins vei, har forsvart marxismen—leninismens ideologiske renhet og ført en prinsipiell kamp mot opportunisten, revisjonismen og venstredoktrinære oppfatninger.

A lære å mestre bolsjevismen var den viktigste oppgaven for de unge kommunistpartiene. I disse stormfulle

årene fantes det ikke et eneste parti som hadde så grundig kjennskap til den marxistiske lære og hadde så stor revolusjonær erfaring som bolsjevikenes parti, og vårt parti ble et eksempel for kommunistpartiene i andre land.

I boka «Radikalismen — en barnesykdom i kommunismen» forteller Lenin om hovedetappene i bolsjevismens historie og påpeker at bolsjevismen har oppstått på et solid marxistisk grunnlag, har vokst seg sterk og er blitt herdet i kampen mot fiendene innenfor arbeiderbevegelsen som f. eks. opportunisten eller de småborgerlig-revolusjonære strømningene. Han understreker at en av hovedbetingelsene for at bolsjevikerne skal seire, er jerndisiplin i partiet, urokkelig enhet og full støtte til partiet fra arbeiderklassens side.

De kommunistiske partiene og de folkedemokratiske arbeiderpartiene kan se tilbake på en lang utvikling. I 1957 ble det i Moskva holdt en konferanse av representanter for de kommunistiske partiene og de folkedemokratiske arbeiderpartiene. Det ble her bl. a. fremholdt at partiene ved sitt arbeid hadde vist at sosialismens og kommunismens idealer lar seg gjennomføre i praksis.

I sin bok klarla Lenin oktoberrevolusjonens internasjonale betydning, dens innflytelse på verdenshistoriens gang. Han understreket at det «*russiske mønster viser alle land noe vesentlig av deres uunnngåelige og nære fremtid*». Samtidig påpekte han at man på et marxistisk grunnlag måtte studere og sette seg grundig inn i hvert enkelt lands nasjonale særtrekk og forutsetninger for å kunne løse de felles internasjonale oppgavene i kampen for kommunismen.

Historien har senere bekreftet riktigheten av Lenins

oppfatning. Med støtte i SUKP's erfaringer har de kommunistiske partiene og arbeiderpartiene i de folkedemokratiske land som er opprettet etter den annen verdenskrig, nådd store resultater. De viser folkene veien under oppbyggingen av sosialismen. På grunnlag av deres erfaringer fastslo de kommunistiske partiene og de folkedemokratiske arbeiderpartiene de almene forutsetninger for den sosialistiske revolusjon og den sosialistiske oppbygging.

Disse almene forutsetningene er følgende: De arbeidende masser må ledes av arbeiderklassen, hvis kjerne er det marxistisk-leninistiske parti, under gjennomføringen av den proletariske revolusjon i den ene eller den annen form og under opprettelsen av proletariatets diktatur i den ene eller den andre form. Arbeiderklassen må stå i forbund med hovedmassen av bøndene og med de andre lagene i det arbeidende folk. Den kapitalistiske eiendom må likvideres og samfunnet må overta eiendomsretten til de viktigste produksjonsmidlene. Landbruket må gradvis sosialiseres. Næringslivet må utvikles planmessig med sikte på å bygge opp sosialismen og kommunismen og heve levestandarden. Den sosialistiske revolusjon må gjennomføres også på det ideologiske og kulturelle område, og det må utdannes intellektuelle som er tro mot arbeiderklassen, det arbeidende folk og sosialismens sak. Den nasjonale undertrykkelse må opphøre, og forholdet mellom folkene må baseres på likeberettigelse og vennskap. Sosialismen må forsvares mot angrep fra ytre og indre fiender. Den proletariske internasjonalisme må befestes, dvs. solidaritet mellom arbeiderklassen i det enkelte land og arbeiderklassen i andre land.

I deklarasjonen fra konferansen av representanter for de kommunistiske partiene og de folkedemokratiske arbeiderpartiene er de kollektive erfaringer i hvert enkelt land gitt almen gyldighet, og partienes oppgaver i den nåværende periode er klart definert. Deklarasjonen har spilt og spiller fortsatt en stor rolle i den internasjonale kommunistiske bevegelse. Det heter i deklarasjonen at erfaringene som er høstet i SSSR og de andre sosialistiske land fullt ut har bekreftet gyldigheten av den marxistisk-leninistiske teori om at prosessene i den sosialistiske revolusjon og den sosialistiske oppbygging foregår i samsvar med de ovenfor nevnte hovedbetingelser, som er felles for alle land som slår inn på sosialismens vei. Settes disse almene prinsipper ut av betraktning eller vies de for liten oppmerksomhet, fører det til uriktige slutninger og alvorlige feil.

Vår tids revisjonister, som ignorerer disse prinsippene og prøver å finne sin egen spesielle vei til sosialismen i strid med den historiske utviklings vei, retter skytset mot prinsippene for den sosialistiske oppbygging i SSSR og de øvrige sosialistiske land, og forvrenger leninismen.

Forsøkene på å finne egne veier til sosialismen for hvert enkelt land, forsøkene på å bygge sosialismen på nådegaver fra imperialistene eller hoppe over hele historiske etapper, gir bare arbeiderklassens fiender vann på mølla og bidrar til å svekke sosialismen. N. S. Khrusjtsjov har kritisert de feilaktige, antimarxistiske synsmåtene som hevdes av tilhengerne av «egne veier». Han sier: «Hvis man går med på et slikt synspunkt, kan man risikere at det blir så mange «veier» at folk går seg vill, akkurat som i skogen, og ikke vet hvordan de skal nå fram til sitt store mål.» I virkeligheten finnes det

bare én vei — en vei som er prøvd av den historiske erfaring — den leninske vei til sosialismen og kommunismen, oktoberrevolusjonens vei.

Lenin advarte kommunistpartiene og arbeiderpartiene mot eventuelle feil og oppfordret dem til dristig å avdekke og rette på feil som var begått. Disse spørsmålene behandlet han i annen halvdel av sin bok. Han kritiserte enkelte kommunistpartier for alvorlige feil og mangler. Disse feilene ytret seg ved at en rekke kommunister som led av «venstreradikalisme», ikke var villige til å arbeide i reaksjonære fagforeninger, delta i nasjonalforsamlingene og inngå mulige kompromisser.

Lenin påpekte at de «venstreradikale»s slagord var uholdbare og skadelige, da de tok avstand fra ethvert kompromiss mellom kommunistene og andre partier og grupper. Han hevdet at de «venstreradikale», som selv kaller seg marxister, hadde glemt den fundamentale sannhet i marxismen. Lenin henviste til Engels som i sin tid kritiserte tilhengerne av Louis Blanc for at de ville hoppe over alle mellomliggende stadier og stile rett inn i kommunismen uten å ta hensyn til den historiske utvikling. De hevdet at når de først satt med makten, «ville kommunismen bli innført i overmorgen». En barnslig naivitet kalte Engels blancistenes forsøk på å fremstille sin egen utålmodighet som et teoretisk argument.

«Naive og helt uerfarne mennesker,» skriver Lenin, «tror at det er nok å anerkjenne legaliteten av kompromisser *generelt*, og at ethvert skille mellom opportunisten, som vi fører og må føre en uforsonlig kamp mot, og den revolusjonære marxisme eller kommunisme dermed vil være utvisket.» Og mennesker som ikke forstår at alle skillelinjer i naturen og i samfunnet er flyttbare

og til en viss grad betingede, kan man ikke hjelpe på noen annen måte enn ved å gi dem opplæring og politisk erfaring.

SUKP's 21. kongress videreutviklet den marxistisk-leninistiske teori under de nye forhold, generaliserte erfaringene fra den sosialistiske oppbygging i vårt land og la opp et grunnlagt program for overgangen fra sosialismen til kommunismen i samsvar med lovene for den samfunnsmessige utvikling. Dette programmet er en inkarnasjon av Det kommunistiske partis generallinje på den nåværende etappe. På den 21. kongress slo Khrusjtsjov fast at overgangen fra sosialismen til kommunismen er en lovmessig prosess, og fortsatte: «Man må ikke forhaste seg og straks innføre det som ennå ikke er modnet. Det ville føre til forvrengning og kompromittering av vår sak. Men man må heller ikke saktne farten, da det ville føre til stillstand.»

Samfunnsutviklingens gang er objektiv. Våre dagers «venstreradikale» i den internasjonale kommunistiske bevegelse tar feil når de hevder at de kan innføre kommunismen straks — fordi de har makten i sine hender — at de ikke behøver å gjennomgå bestemte historiske etapper i kommunismens utvikling. Slike uttalelser står i strid med leninismen. Å forsøke i praksis å foregripe fremtidens fullt utviklede og konsoliderte kommunisme er det samme som å forsøke å lære et fireårs barn høyere matematikk, erklærte Lenin.

De venstresekteriske oppfatninger og tendenser som Lenins bok er rettet mot, kommer enkelte steder også til uttrykk i våre dager. Noen hevder feilaktig at bestrøbelene på å oppnå fredelig sameksistens av land med ulike politiske systemer, kampen for å gjøre slutt

på rustningskappløpet og styrke freden og vennskapet mellom folkene, forhandlinger mellom ledende politikere i de sosialistiske og de kapitalistiske land — at alt dette på sett og vis er en avvikelse fra marxismen-leninismen.

Lenin fremholdt at man ikke kunne føre den overmåte vanskelige kampen for kommunismen, kampen mot det internasjonale borgerskap, og på forhånd gi avkall på overenskomster og kompromisser i enkelte spørsmål med eventuelle, om enn midlertidige forbundsfeller, gi avkall på å utnytte interessemotsetningene — endog midlertidige motsetninger — mellom fiendene. Når kommunistene i visse tilfelle inngår kompromisser for å fremme utviklingen av den revolusjonære bevegelse, tillater de aldri noe som helst tilbaketog fra sine prinsipielle posisjoner. «I ideologiske spørsmål,» erklærte Khrusjtsjov, «vil vi alltid stå fast som en klippe på marxismen-leninismens grunnvoll.»

Tanken om at arbeidet i massene er av vital betydning for ethvert parti, går som en rød tråd gjennom hele Lenins verk. Uten en smidig og klok taktikk, uten evne til å opptre på alle områder av samfunnslivet, kan en ikke få massene over på sin side og vinne seier i kampen. Man må kunne forsvare revolusjonens interesser også i ikke-revolusjonære institusjoner.

Lenin trakk et skille mellom de sosialdemokratiske høyreledere, som er dressert til å spise de smuler som faller fra borgerskapets bord, og de brede sosialistiske masser. Arbeidet blant sosialistene tilla han den aller største betydning. Ved å kjempe for enhet i arbeiderklassen, ved å arbeide i masseorganisasjonene, ved å overvinne restene av reformisme og sekterisme, og ved å vise den største utholdenhet, søker kommunistpartiene

og de folkedemokratiske arbeiderpartiene å få i stand reell, kameratslig kontakt med de sosialistiske partiene.

Førti år er gått siden «Radikalismen — en barnesykdom i kommunismen» utkom for første gang. Siden den gang har vilkårene for klassekampen mer enn en gang endret seg så vel i internasjonal som i nasjonal målestokk. Et verdensomspennende sosialistisk system er opprettet, og styrkeforholdet har radikalt endret seg til fordel for sosialismen.

Antallet kommunistiske og revolusjonære sosialistiske partier har økt betraktelig. Da Lenin skrev sin bok, fantes det i alt 40 kommunistiske partier og grupper rundt om i verden. I dag finnes det kommunistiske og revolusjonære sosialistiske partier i 86 land med et medlems-tall på over 36 millioner mennesker.

I de senere år har de kommunistiske partiene lagt for dagen en nyskapende teoretisk aktivitet. De videreutvikler og anvender den marxistisk-leninistiske teori i den aktuelle situasjon, i samsvar med Lenins retningslinjer. Vårt parti, og særlig dets 20. og 21. kongress, har gitt et betydelig bidrag til videreutviklingen av marxismen-leninismen. På disse kongressene ble en rekke prinsipielle spørsmål drøftet, bl. a. spørsmålene om fredelig sameksistens og konkurranse mellom to systemer, mulighetene for å avverge krig i vår tid, de forskjellige lands former for overgang til sosialismen, og veier og midler til å styrke det verdensomspennende sosialistiske system. Vedtakene på SUKP's 20. og 21. kongress har fått enstemmig tilslutning fra de forskjellige kommunistiske partier og folkedemokratiske arbeiderpartier.

Hovedtesene i Lenins bok er aktuelle også i våre dager. De er rettet mot høyreopportunistene, vår tids revisjon-

ister og venstredoktrinære. Kommunistpartiene mener at revisjonismen utgjør hovedfaren, men henleder samtidig oppmerksomheten på sekterismen og dogmatismen, som også kan utgjøre en stor fare for det ene eller det annet parti på enkelte utviklingstrinn.

«Radikalismen — en barnesykdom i kommunismen» har i de kapitalistiske land kommet ut over 100 ganger på 22 forskjellige språk og er blitt en håndbok for millioner mennesker. I Sovjet-Unionen har boka kommet ut på 50 språk i et opplag på omkring 5 millioner.

Leninismens kraft og levedyktighet viser seg i kommunistenes innsats for fred, mot krig, for fredelig sam-eksistens av land med ulike sosiale og politiske systemer. Den ytrer seg også i arbeiderbevegelsens innsats i de kapitalistiske land og i folkenes nasjonale frigjøringsbevegelse i kolonilandene. Endelig kommer den til uttrykk i den kommunistiske oppbygging i Sovjet-Unionen og i de store resultater som er oppnådd i alle sosialistiske land.

D. Sjevljagin:

«Radikalismen - en barnesykdom i kommunismen»

Lenins verk «Radikalismen, en barnesykdom i kommunismen» ble trykt første gang som brosjyre i 1920 og har siden kommet ut i tilsammen 135 opplag bare i Sovjet-Unionen. En kan trygt si at boka er et av de mest leste politiske verker i verdenslitteraturen.

Lenin stilte seg som oppgave å kritisere de ultraradikale tendensene som gjorde seg gjeldende i den revolusjonære arbeiderbevegelse i 20-årene og i de unge kommunistpartiene i utlandet. For alle kommunister ble «Radikalismen, en barnesykdom i kommunismen» en håndbok i spørsmål vedrørende arbeiderklassens strategi og taktikk i imperialismens tidsalder.

Klart og overbevisende definerte Lenin oktoberrevolusjonens internasjonale betydning og påviste at proletariatets erfaringer i Russland nødvendigvis ville gjenta seg i alt vesentlig også i andre land.

Lenin kalte de venstresekteriske feil som ble begått av utenlandske kommunister for en «barnesykdom», fordi den kommunistiske bevegelse trådte organisatorisk fram nettopp i disse årene. I de fleste tilfelle foregikk det på følgende måte: Revolusjonære fraksjoner i de re-

formistiske sosialdemokratiske partiene organiserte seg som kommunistiske partier. De var ennå fåtallige, men fulle av begeistring og vilje til straks å følge Russlands eksempel. Derfor hadde Lenins kritikk, selv om den var streng og undertiden skånselløs, karakter av den eldres, mer erfarnes rettledning av den yngre. Lenin advarte mot farene ved «venstredoktrinarismen» og hevdet at denne sykdommen måtte «kureres» hvis man skulle føre massene fram til seier i revolusjonen. Men samtidig gikk også Lenin løs på de høyresosialdemokratiske ledere og krevde at de måtte avsløres. Disse problemene, kampen mot venstredoktrinarismen og kampen mot høyreopportunismen (revisjonismen), behandler Lenin ikke bare i «Radikalismen – en barnesykdom i kommunismen», men også i andre av sine verker.

De kommunistiske partienes senere historie viser hvor seiglivet venstre- og høyreopportunismen er. I den såkalte Deklarasjonen av 1957 understrekes nødvendigheten av å få los på disse to utgavene av opportunismen – dogmatismen og revisjonismen, som begge har en internasjonal karakter. Hva Lenin påpekte for førti år siden, har således bevart sin fulle kraft og aktualitet den dag i dag. Deklarasjonen stempler revisjonismen, dvs. høyreopportunismen, som hovedfaren i den moderne arbeiderbevegelse. Samtidig gjøres det oppmerksom på at «hovedfaren også kan komme fra dogmatismen og sekterismen på enkelte etapper av det ene eller det annet partis utvikling. Det er det enkelte kommunistpartis oppgave å fastslå fra hvilken kant hovedfaren truer på et bestemt tidspunkt».

Denne uttalelsen viser at selv om den internasjonale kommunistiske bevegelse for lengst har trådt sine barne-

ske og i dag har 36 millioner medlemmer i 85 land pluss adskillig flere millioner tilhengere blant arbeidsfolk bare i de kapitalistiske land, så kan man likevel ikke påstå at man har kommet over ultraradikalismen, sekterismen eller dogmatismen. På hvilken måte ytrer disse tendensene seg i våre dager?

Den kommunistiske bevegelse utvikler seg og blir sterkere sammen med hele arbeiderbevegelsen, og må stadig løse nye generelle og spesifikke problemer i klassekampen. Det hender iblant at ikke bare grupper av kommunister, men også ledelsen i enkelte partier ikke viser seg på høyde med situasjonen når slike problemer skal løses, mister sin marxistisk-leninistiske orientering og havner i sekterisme eller i høyreopportunisme. Et eksempel på dette er den revisjonistiske holdning den nåværende ledelse i Det jugoslaviske kommunistforbund inntar.

Under den annen verdenskrig fattet Spanias Kommunistiske Parti det riktige vedtak å organisere en væpnet partisanbevegelse, men når de fortsatte partisankampen lang tid etter at krigen var slutt trass i at den internasjonale situasjon og forholdene innenlands hadde endret seg vesentlig, så var det en venstreavvikelse. Partiet avdekket og korrigererte denne feilen i 1948–49. Det gikk inn for arbeidet blant massene, bl. a. i forskjellige fascistiske organisasjoner, og det har allerede gitt mange positive resultater.

Tysklands Kommunistiske Parti, som fra 1956 har måttet arbeide illegalt, har ikke bare ført en resolutt kamp mot høyreopportunismen, men har også gjort store anstrengelser for å komme sneversyntheten og sekterismen tillivs – tendenser som ifølge partiets fe-

bruarkonferanse (1960) kommer til uttrykk i undervurdering av arbeidet blant massene og manglende utnyttelse av de legale muligheter som foreligger. «I kampen for fred og demokrati,» heter det i resolusjonen, «må enhver kommunist vite at den marxistisk-leninistiske prinsippfasthet er uforenlig med manglende smidighet, sneversynthet og sekterisme».

«Radikalismen — en barnesykdom i kommunismen» har i våre dager fått en særlig betydning i og med at det har oppstått en rekke kommunistiske partier i de land som er blitt eller holder på å bli nasjonalt uavhengige. Kommunistbevegelsen i disse landene «trer nå sine barne- sko» og har følgelig særlig stor nytte av Lenins verk.

Mot slutten av den annen verdenskrig og i etterkrigsårene har en rekke kommunistiske partier trådt fram fra illegaliteten som store politiske partier. Enkelte av dem har imidlertid vist manglende evne til hurtig å orientere seg under de nye forhold. Metodene fra den mangeårige illegale kampen kunne ikke lenger brukes mot klassefienden. Under de nye forholdene måtte det etableres kontakt med bredere lag av det arbeidende folk, det ble nødvendig å søke forbundsfeller blant mellomlagene i by og på land, og inngå midlertidige avtaler med bestemte lag innen det nasjonale borgerskap, særlig i de land der hovedoppgaven var å kaste av det imperialistiske og koloniale åk. I denne forbindelse er det verdt å minnes Lenins ord: «Historien i sin alminnelighet og revolusjonshistorien i særdeleshet er alltid mer innholdsrik, mangfoldigere, mer mangesidig, livligere, «snedigere» enn det de beste partier, de mest bevisste fortropper for de mest utviklede klasser er i stand til å tenke seg.»

Lenin forstod godt hvor velmenende de kamerater var som ville ruse framover, som ville påskynde den sosialistiske revolusjon, men han advarte på det bestemteste mot faren for å utvikle seg til blancister. Tilhengerne av Louis Blanc ville som kjent ikke gjøre stans «på mellomstasjonene, inngå kompromisser», og kunne følgelig ikke regnes for kommunister.

I sin bok «Radikalismen, en barnesykdom i kommunismen» gir Lenin en grundig analyse av vilkårene for å inngå «kompromiss», og hans oppfatninger her er det teoretiske grunnlag for kommunistenes kamp for fellesopptreden av arbeiderklassen og alle lag innen småborgerskapet og det midlere borgerskap mot monopolene og deres allianse med imperialistiske krefter i andre land. Denne kampen fjerner ikke og erstatter ikke oppgaven å gjennomføre den sosialistiske revolusjon, men har tvert om direkte tilknytning til denne oppgaven, da den gir utløp for massenes initiativ og gir massene del i den politiske, almindemokratiske og etterhånden revolusjonære kamp for den sosialistiske revolusjons seier.

Lenins «kompromisslære» har stor betydning under de nåværende forhold, særlig i de land der det ennå står tilbake å løse mange oppgaver av borgerlig-demokratisk revolusjonær karakter og spørsmål vedrørende nasjonal uavhengighet. Her må kommunistene evne å gå i forbund ikke bare med bøndene, men også med enkelte lag innen det nasjonale borgerskap med tanke på den felles kamp mot fremmedåket. Lenin taler om at bare et lite skritt for langt er nok til å spolere det hele. Man skal ikke dilte etter begivenhetene, men man skal heller storme ubesindig fram, man må ikke reise krav

om sosialistiske omdannelser der hvor vilkårene ennå ikke er modnet.

I denne forbindelse kan det henvises til Iraks Kommunistiske Parti. I en årrekke arbeidet partiet illegalt og deltok aktivt i revolusjonen 14. juli 1958, som førte til Nuri Saids fall. Partiet mobiliserte massene for å fullføre den borgerlig-demokratiske revolusjonen, og styrket sine forbindelser med forskjellige lag av befolkningen og det nasjonale borgerskap. Men våren 1959 krevde partiet også å få delta i regjeringen. Kravet ble avslått. På partiets sentralkomitémøte i juli samme år ble kravet kritisert som sekterisk. Denne selvkritiske analyse av feil som var begått, viser at våre irakske kamerater maktet å trekke de riktige slutninger av situasjonen, og disse slutningene kan vise seg å være lærerike for enkelte kommunistpartier i de østlige land og i Latin-Amerika hvis de skulle komme til å måtte løse liknende oppgaver.

Med tanke på å trekke bredest mulige lag av det arbeidende folk og av mellomlagene i by og på land med i aktivt politisk liv og å oppdra dem til arbeiderklassens forbundsfeller i kampen for overgang til sosialismen, har de kommunistiske partiene utarbeidet et program for demokratiske reformer (agrarspørsmålet, nasjonalisering av monopolene, dannelse av en demokratisk regjering, fredelig sameksistens, en politikk som går ut på å holde seg utenfor aggressive militærblokker, osv.). Under gjennomføringen av dette programmet støter selv store og erfarne kommunistpartier på hindringer i form av sekteriske levninger og feilaktige syn hos kamerater som Lenin ironisk karakteriserte som «skrekkelige revolusjonære». Den holdning disse kamerater

inntar, er i virkeligheten ikke noe annet enn en passiv avventning av den «time» da kapitalismen etter deres oppfatning automatisk vil oppleve et definitivt krakk.

«Sekterismen,» sa kamerat Maurice Thorez på det franske kommunistpartis 15. kongress i juni 1959, «er forakt overfor massene, uvilje mot å arbeide blant dem som tenker annerledes enn oss, manglende evne til vedvarende og tålmodige anstrengelser for å forene og sette i bevegelse hele det arbeidende folk, alle de utbyttede lag mot monopolkapitalen . . .»

Sekterismen i kommunistbevegelsen ytrer seg i våre dager også i den skjulte og den åpne motstand mot å samarbeide med sosialdemokratiske, katolske og forskjellige andre borgerlig-radikale partier og organisasjoner. De venstre-radikale hevder at politikken som går ut på fredelig sameksistens, slutt på rustningskappløpet og fred og vennskap mellom folkene i de kapitalistiske og sosialistiske land er en «avvikelse» fra marxismen-leninismen, og tar den minste tilspissing av den internasjonale situasjon til inntekt for sine sekteriske oppfatninger. Deres syn, som virker «skrekkelig revolusjonært», hindrer en sammensveisning av arbeiderklassen i kampen mot imperialistenes aggressive planer for avvikling av den kalde krigen og konsolidering av verdensfreden.

I dag, når klassekampen i den kapitalistiske verden blir stadig mer tilspisset og spørsmålet om overgangen til sosialismen skal løses, når oppgaven å overvinne høyre- og venstreopportunismen blir stadig mer aktuell, er Lenins verk «Radikalismen, en barnesykdom i kommunismen» et kvasst våpen i hendene på marxistene-leninistene i alle land.